50 jaar Die Haghe

Jubileumnummer

Speciale uitgave van de Kanariepost,
officieel orgaan van de KV Die Haghe nr. 4 dd. 4 mei 1970

Redaktioneel

Wat betekent een jubileum? Wat betekent: Het 50-jarig bestaan van een vereniging?
Normaal gesproken betekent een jubileum: Het einde komt snel in zicht. Zo bijvoorbeeld bij een ambtsjubileum: De jubilaris wordt geprezen en geroemd om zijn capaciteiten en om de vele deskundige maatregelen, die hij in zijn kleurrijke ambtsperiode nam. Erachter schuilt altijd wel de gedachte, dat de laatste fase van betrokkene's beroepsleven aangebroken is. Vandaar, dat het ook altijd wat mooier gemaakt wordt dan het in feite allemaal ooit geweest is teneinde de jubilaris nog lang de herinnering van de lovende woorden te laten behouden.

Bij de samenstelling van dit jubileumnummer zijn we er van uit gegaan, dat dit niet een historisch overzicht moet worden, omdat dit jubileum geen eindfase inluidt.
Helemaal voorbij gaan aan de geschiedenis is echter onmogelijk, zodat u hier en daar toch wel iets terug kunt vinden van lang vervlogen tijden. Een stukje toekomstvisie wordt er ook gegeven.

Verder is dus getracht min of meer een indruk te geven van hetgeen er zich momenteel aan aktuele gebeurtenissen in de gehele korfbalwereld afspeelt. Het belang daarvan is immers ook het belang van onze vereniging, het is daarom goed en zinvol een en ander onder de aandacht te brengen. Ook een kritisch geluid zal daarom niet ontbreken in dit jubileumnummer van het 50-jarige Die Haghe. Hetgeen tevens een bewijs is, dat Die Haghe zeer zeker springlevend is en niet bereid lijkt na 50 jaren intensief leven de laatste adem uit te blazen.

En dat Die Haghe leeft, is misschien wel de beste aubade, die je aan een 50-jarige kunt geven.
Ik hoop van harte, dat dit nummer een bijdrage zal zijn aan een nog lang en intensief leven van Die Haghe.

Ton v. Rijswijk

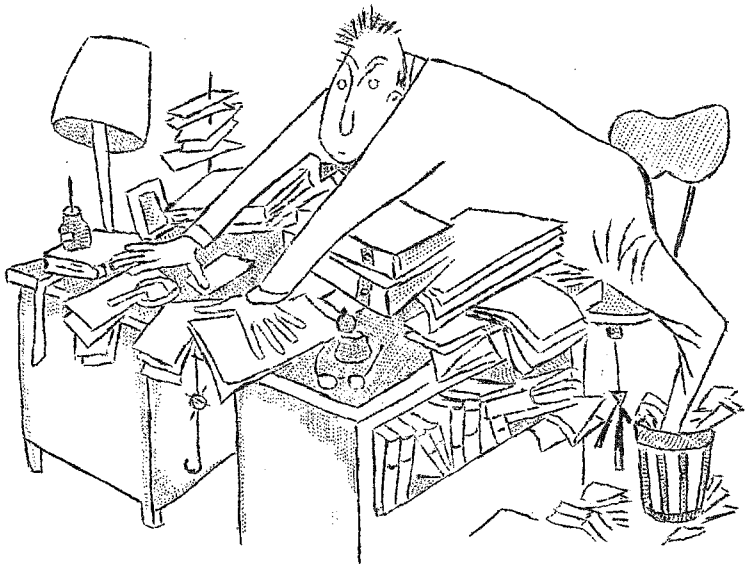

Inhoud

1 - Redaktioneel

3 - Waar staan we?

6 - Proficiat

7 - Kansberekening

9 - Nog eens: T.V.-Sport

12 - 9 Voorzitters

15 - Top- of toBsport

17 - Naast korfbal.....

20 - Korfbalclub en dagbladpers

23 - Inspraak

25 - Over 50 jaar

27 - Wie de jeugd heeft.....

-- - Pups-uitspraken

Waar staan we ?

Het kan geen kwaad jezelf van tijd tot tijd een spiegel voor te houden en dan eens goed te kijken wat daarin te zien is. Daarbij dan niet alleen kijken naar het uiterlijk, maar ook je binnenkant laten weerspiegelen. Je komt dan soms tot verrassende beelden die alle aanleiding geven om de nodige stappen te doen teneinde verbetering in de situatie te brengen.
Bij het 50-jarig bestaan van Die Haghe kan zo'n weerspiegeling en doorlichting een vrij goed beeld geven van de plaats die onze vereniging inneemt temidden der andere korfbalclubs, zowel sportief als organisatorisch.

Het sportieve niveau

Kort gesteld is de conclusie, dat we na 50 jaar trainen en spelen de top hebben bereikt, immers we spelen zowel op het veld als in de zaal in de hoogste afdeling van de korfbalcompetitie. Na vroeger meer gezelligheidsvereniging te zijn geweest, is in de laatste 15 jaar op sportief gebied de nadruk gelegd, hetgeen resulteerde in het bereiken van het korfbalwalhalla. Mede door het formeren van de dubbele en later de enkele hoofdklasse in dezelfde periode, waardoor veel clubs moesten afvallen, was dit een zware opgave. Er kwamen dan ook veel degradaties en kampioenschappen aan te pas eer het zo ver was.
Wat staat er achter dat eerste team? Willen we ons handhaven en, liever nog, verbeteren dan moet er voldoende achterban zijn. Het aantal teams is niet slecht, zeven senioren- en sedert kort zelfs een jeugdploeg. Het niveau van deze twaalftallen moet echter nog sterk verbeterd worden.
Bij de adspiranten een zelfde beeld. De hoeveelheid is goed, de kwaliteit moet beter worden. Onder bekwame leiding werden in de afgelopen 10 jaar met de A-ploeg goede resultaten geboekt, vele malen werd onze beste adspirantenploeg kampioen van Den Haag of van de gecombineerde afdeling. Steeds eindigde deze ploeg op één der bovenste plaatsen.
Sedert enkele jaren kennen we nu ook de pupillen. Een braakliggend terrein bleek te zijn veroverd, want heel veel kinderen van 8-10 jaar spelen nu met veel plezier en vaak met verbluffend gemak

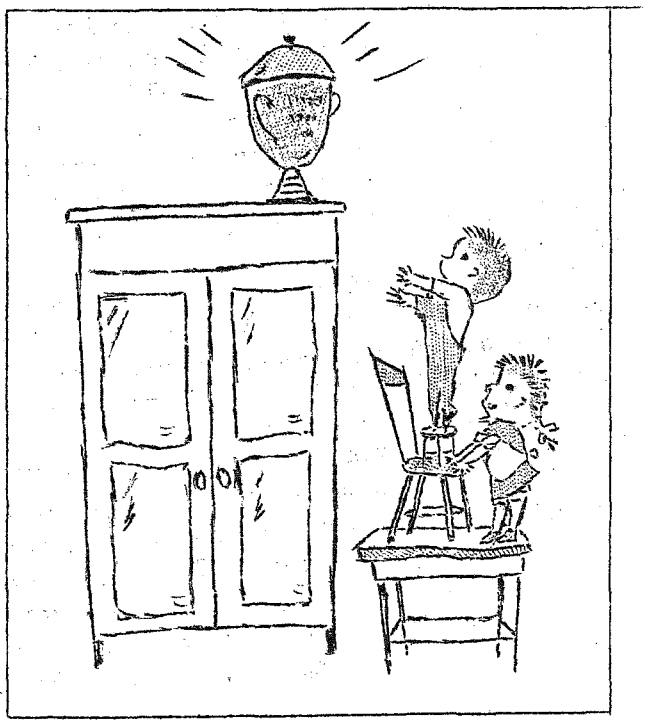

en inzicht een leuk partijtje. Het is een goede gedachte geweest ook de allerjongsten in de korfballerij te halen. Liefst 6 ploegjes van acht dragen de geelzwarte kleuren. De taak van de leiding is er niet bepaald lichter door geworden maar biedt wel meer perspectief.

Wil Die Haghe een leiding gevende plaats behouden dan moet de vechtersmentaliteit van enkele jaren geleden, die tanende is, weer terugkomen. Aan training en goede begeleiding moet meer aandacht worden besteed en de instelling van ieder dient gericht te zijn op bereidheid mee te doen zowel bij het ontvangen als het geven van training en het opbrengen van de juiste wedstrijdmentaliteit. Het staat er vrij simpel, maar er komt heel wat voor kijken. De mogelijkheden zijn er, ze behoeven "alleen maar" gegrepen te worden.

Organisatorisch spiegelbeeld

Buiten de vereniging heeft Die Haghe in de afgelopen 50 jaar steeds een redelijke bijdrage geleverd aan bonds- en scheidsrechterswerk. Ook nu zijn we behoorlijk vertegenwoordigd bij de fluitisten, in de bondsorganisaties komen we bekende namen wat minder vaak tegen.
De vorm van de leiding van Die Haghe in diverse commissies en bestuur verschilt niet zo erg met die van vele jaren geleden. Aan radicale wijzigingen in deze opzet is maar weinig behoefte geweest, ondanks de "inspraakwoede" van de laatste jaren. Kennelijk is de bestaande organisatievorm dermate democratisch dat een ieder voldoende aan zijn trekken komt. Mogelijk is ook, dat sterke oppositie in de kiem werd gesmoord door dergelijke leden snel in bestuur of commissie te halen(!).
Aan de accomodatie is, na het verlaten van het veld aan de Escamplaan, veel gedaan. Het terrein Baambruggestraat is bijzonder gezellig, hoewel wat klein. De wijken rond het veld hebben het winnen van pupillen en adspiranten niet al te moeilijk gemaakt. De bouw van Leyenburg geeft voldoende toekomstmogelijkheden.
Door zelfwerkzaamheden werden veel verbeteringen gefinancierd en uitgevoerd. Er kwamen warme douches, een bescheiden veldverlichting en een verhard stuk om 's avonds te kunnen trainen (hetgeen nu normaal is maar vroeger werd er alleen op zaterdagmiddag getraind).
Voorts de wat moeizame maar uiteindelijk zeer geslaagde bouw van ons clubhuis Ballevue, waarmee nieuwe mogelijkheden voor een intensiever clubleven werden geschapen. (Overigens zijn die nog lang niet helemaal benut). Tenslotte werd kortgeleden de veldverlichting uitgebreid en verbeterd.
Tijdelijk verdreven naar het veld Zuidlarenstraat kunnen we des te beter zien wat we momenteel missen. Als de toezeggingen werkelijkheid worden zitten we aan het eind van het jaar gelukkig weer op ons totaal vernieuwde eigen veld. De voorwaarden om een sterke, bloeiende korfbalclub te vormen zijn dan weer ruimschoots aanwezig. Natuurlijk is een goede accomodatie geen voorwaarde maar wel erg belangrijk voor het welslagen van een club.

Het is voor ons bijv. geen wonder dat Morgenstond het aan de Zuidlarenstraat niet heeft volgehouden.

Conclusie

In de Spiegel zie ik een redelijk gezonde, 50 jaar jonge, sportieveling met een wat bleek uiterlijk. Als we niet op ons hoede zijn wordt hij wat ziekelijk en verliest aan kracht. Met flink wat inzet en gezamenlijke inspanning is er ook kans dat er een blos op de wangen komt. Dat hoop ik bij ons volgende lustrum te constateren.

Ben van Herk

PUPS

Na een wandeling in het korfbalkamp schept een Die Haghe-pupil op tegen een meisje van Steeds Hoger; "en onze leider is wel zó hoog in een boom geklommen!"
Zegt het meisje minachtend: "O, dus dàt was die zonsverduistering."

De terreinmeester stuurt een jongetje van het veld, dat hier hevig verontwaardigd over is. Het jongetje blijft even bij de ingang rondhangen tot hij als reddende engel Rob Barensen ziet aankomen. Keihard schreeuwt hij, wijzend op de terreinmeester:
"Ròb! Ik mag van die gekke eikel geeneens het veld op!"

Een pupil mistroostig tegen een adspirant: "We hebben wèèr verloren!" Adspirant: "van wie?" De naam van de club wordt genoemd. "Nou man, " zegt de adspirant, "wees blij dat je nog leeft. Ze hebben mij daar hardstikke dood geslagen."
"Mij ook," zegt de pupil, "samen in de hemel, ja gezellig."

Een pupil (8 jaar) doet nogal raar en z'n moeder zegt daarom; "Zeg, doe alsjeblieft niet zo idioot!"
Zegt zoonlief beledigd: "Je kunt me alles noemen. Alles! Maar noem me géén idioot!"

Proficiat!

Ik heb er vreselijk de pest aan gelegenheidsstukjes te schrijven. In de eerste plaats omdat een zoveel-jarig bestaan van sommige verenigingen en instellingen je soms doet verzuchten: Hoe is het mogelijk. Hebben ze zichzelf nog niet opgeheven? Dat zou toch veel verstandiger zijn. Immers, 50 jaar bestaan is op zich nog geen verdienste. Het gaat om de wijze waarop de vereniging de periode van 50 jaar heeft gedraaid. Er zijn wat dat betreft clubs die in 10 jaar meer presteren dan anderen in 50 jaar.

In de tweede plaats vind ik zulke stukjes schrijven vervelend omdat je de vereniging in kwestie dikwijls niet goed kent en dan moeilijk verder komt dan wat obligate clicheetjes.

Toch schrijf ik iets voor dit speciale nummer. Daar heb ik ook twee redenen voor. In de eerste plaats was Van Rijswijk, die mij hiervoor te elfder ure uitnodigde - hij kon zeker geen ander vinden - destijds wel eens mijn opponent, toen ik nog redacteur was van wat toen Haags Korfbalblad heette. Zo geloof ik dat hij tegen de centrale plaatsing van de korf was al weet ik dat niet geheel zeker meer. Wa rom dat plan nooit een vervolg heeft gekregen, begrijp ik overigens nog steeds niet. De proefneming was alleszins geslaagd. Dit is overigens een tamelijk irrationele reden. De tweede is steekhoudender. Die Haghe was de eerste club, waartegen ik na mijn Utrechtse Samos-periode tegen in het strijdperk trad. En ik herinner me nog bijzonder goed dat ik dat Zuidhollandse spel zo heerlijk zacht en sierlijk vond. Ik was gewend aan het Amsterdamse spel, dat toen (1945-1950) zeker harder en directer was. Let wel, ik zeg niet slechter of beter.
In mijn Noordhollandse tijd kon het gebeuren dat een international als Doeve van Koog Zaandijk na een geslaagde poging mijnerzijds om hem de bal te ontfutselen op mij toeliep en brulde: "Zeg ventje, wat denk jij eigenlijk wel!"
Den Haag en Die Haghe betekenden voor mij toen elegant korfbal. In Den Haag liep je nog om een dame heen in het veld uit angst haar te beschadigen.

Het is dit stukje jeugdsentiment dat maakt dat ik dan nog opgewekt kan zeggen: Vooruit dan maar Die Haghe proficiat!

K.R.J. De Bruyn Prince
Hoofdbestuurslid

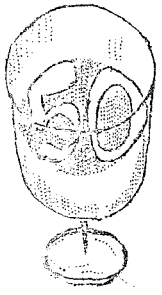

Kansberekening

Opmerking: Niets aan dit stuk moet als serieus bedoeld worden beschouwd. Wie dit wel doet kan beter zelf niet meer serieus genomen worden.

In deze dynamische tijd, waarin de ene ontdekking op wetenschappelijk gebied de andere opvolgt, willen we langs wiskundige weg eens nagaan, hoe groot de kans is dat u uw volgende wedstrijd gaat winnen.

Opmerking: Let wel, hoe groot de kans is staat er. Want natuurlijk is de bal nog altijd rond en je weet nooit....

We doen dit met behulp van een eenvoudige formule, die nu opgesteld gaat worden. Hij bestaat uit een aantal factoren, waar het winnen van een wedstrijd van afhangt. De grondvorm is:

$$W = x \frac{d\ DH}{d\ t} = 100\ \%$$

Hierin is W de winstkans voor de onzen, de x is de grote onbekende factor (de bal is rond...) en het quotient $\frac{d\ DH}{d\ t}$ is de gemiddelde korfbalbekwaamheid van de ploeg van Die Haghe (d DH) gedeeld op die van de tegenpartij van die wedstrijd (d t). Als Die Haghe beter is, is het quotient groot, en is de winstkans groot. Is de tegenpartij beter, dan is het quotient klein, en de kans dat we verliezen is groot. Het enige, dat nog nader geprecisierd kan worden is de x. Wat is zoal van belang bij het winnen van een wedstrijd? Allereerst is het van belang hoe de situatie van materiaal ten opzichte van de spelers is (spelen ze beter met een kletsnatte bal?), welke factor (en nu kunnen degenen, die de Havo niet eens gehaald hebben wel ophouden met lezen) we schrijven als DHLog M (Dit zullen de wiskundigen onder u beamen: Als DH groot is, dan is bij groter worden (d.w.z. beter worden) van het materiaal (M) de factor zéér groot - bij kleine DH (dus de ploeg kan slecht omgaan met een natte bal of kan niet op een glad veld spelen) wordt de factor zeer klein .

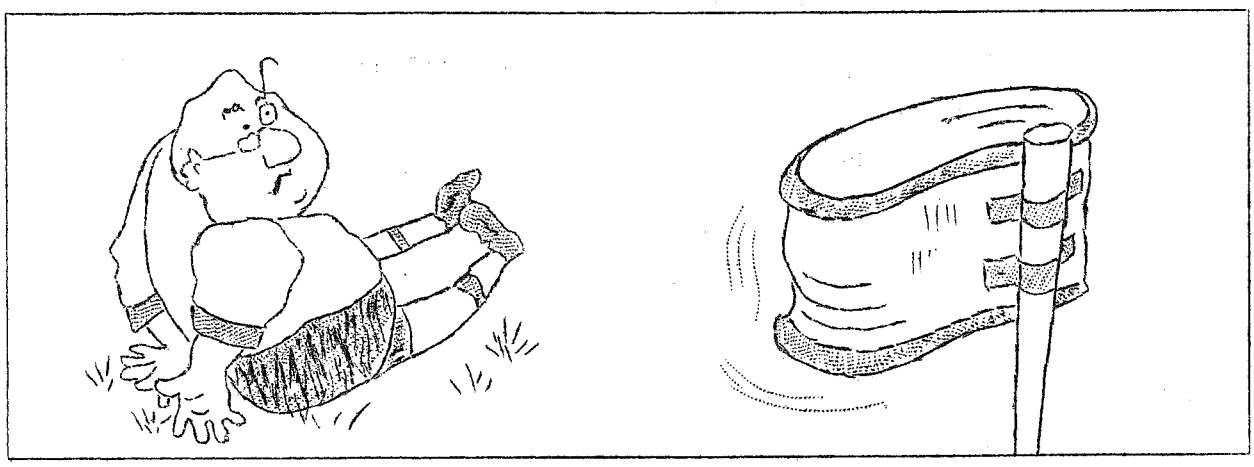

Opmerking: Neem b.v. de jeugdploeg. Bij een glad veld, een klein briesje of een schaefhangende korf kunnen ze niets meer. Dat betekent dat DH hier wel zéér klein is.

T.w. een andere belangrijke factor is; het publiek en de scheidsrechter. Dit kunt u beamen: een agressief publiek zal de tegenpartij ongunstig beinvloeden (mits u thuis speelt) en desnoods worden er tegen enkele al te goede aanvallers van hen maatregelen genomen. Deze factor is eenvoudig te schrijven met $\sqrt[t]{Pdh}$, waarin Pdh de houding van het Die Haghepubliek tegenover t bepaalt. Bij een goede tegenpartij zal het publiek steeds agressiever worden, is de tegenpartij slecht dan nadert Pdh tot een nulwaarde (de limiet).

Opmerking: Aan degenen die het nu nog kunnen volgen: dit laatste was helemaal gezwam.

Dan de scheidsrechter. Iedere korfballer zal het met mij eens zijn dat deze een belangrijke invloed heeft. Is de man slecht, dan daalt het peil van de wedstrijd en is hij goed(wat zelden voorkomt) dan lukt alles. Het is n.l. zo dat een wedstrijd die verloren gaat altijd door een slechte scheidsrechter werd gefloten. Wordt de wedstrijd gewonnen, dan is ook de scheidsrechter uitstekend.
We duiden dit in onze formule aan met de factor B.
Als we verdere invloeden - zoals luchtdruk, zonne-intensiteit, relatieve hygro (= vochtigheid), al of niet wijze opmerkingen van een coach, blessures etc - buiten beschouwing laten, kunnen we samengevat de formule bepalen:

$$W\ dh = x\ \frac{d\ DH}{d\ t}.\ dhLog\ M.\sqrt[t]{Pdh}.\ D\ .100\%.$$

Hierin is als enige variabele grootheid de x nog over - de grote onbekende grootheid.

Opmerking: Als u deze formule aan de praktijk gaat toetsen en soms tegenstrijdigheden tegenkomt, ligt dat in de meeste gevallen aan de tè hoge waardering van d DH of tè lage van d t. Een andere fout van u is soms: u kan niet rekenen

Huib Veenis

PUPS

Gehoord op een ploegavondje, waar pannekoeken werden gegeten:

Pupil: "hé, d'r zit een gat in m'n pannekoek!"
Andere pupil: "Beter een gat in je pannekoek dan een gat in je hand."

Een pupil vraagt tijdens het eten: "Gaan we straks nog spelletjes doen?"
"Als we vol gevreten zijn" zegt haar tafelgenoot met volle mond.

Nog eens: TV-Sport

Het is langzamerhand een misschien wel teveel besproken onderwerp. Immers een groot deel van de Nederlandse korfbalwereld ergert zich er nog steeds aan, dat korfbal, als zijnde de tweede veldsport van Nederland door de jongens van N.O.S.-sport miskend wordt als sport en zo veel mogelijk van de T.V. geweerd wordt.
Op alle mogelijke manieren heeft bijvoorbeeld het hoofdbestuur van de K.N.K.B. getracht door te dringen tot de kern van de N.O.S.redaktie zonder al te veel resultaat, zij het dat bijzonder belangrijke wedstrijden als bijvoorbeeld Ons Eibernest-Westerkwartier (landstitel mikro-korfbal) eenvoudig niet genegeerd konden worden. Doch over het algemeen kunnen we niet zeggen, dat dergelijke toenaderingspogingen van de "grote" jongens in onze korfbalwereld veel resultaten hebben afgeworpen: Korfbal blijft er bij hangen in N.O.S.sport. Aan andere sporten wordt de voorrang gegeven: Voetbal in de eerste plaats, daarnaast sporten als boksen, wielrennen, zwemmen, atletiek, turnen, paardenrennen etc.

In het kader van alle ergernis van korfballers-in-hart-en-nieren zou ik eigenlijk wel eens een ander geluid willen laten horen, waarbij ik me realiseer, dat ik me weer de ergernis van veel korfballers op de hals ga halen.

Ik vraag me namelijk af: Moeten we nou wel zo nodig op de T.V.? We schreeuwen zo vreselijk hard, maar weten we eigenlijk wel waarom? Wordt onze sport werkelijk schade aangedaan bij geringe vertoning op het magische scherm?
Hechten we er propagandistische waarde aan of stellen 60.000 Nederlandse korfballers er prijs op hun sport 's zondagsavonds nog even belicht te zien?
Het zijn zo maar wat vragen, die ik lanceer, doch die toch wel de moeite van het overdenken waard zijn.

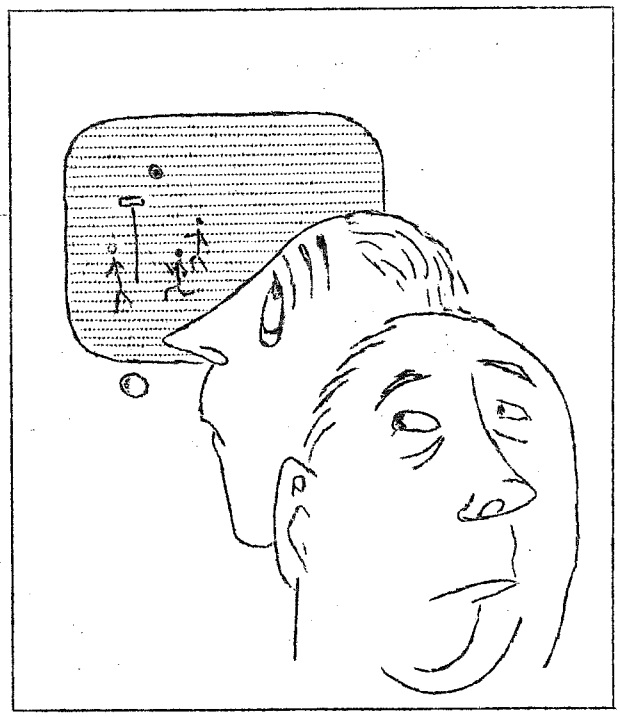

Waarom willen we op de T.V.:

Als we op de T.V. willen louter en alleen om zèlf onze sport te bewonderen geloof ik, dat we er met onze verlangens in deze volledig naast zitten, omdat dergelijke wensen beslist niet reëel zijn. Immers T.V. is een massamedium, dat er voor dient een groot publiek te vermaken en het is zonder meer reëel, dat de

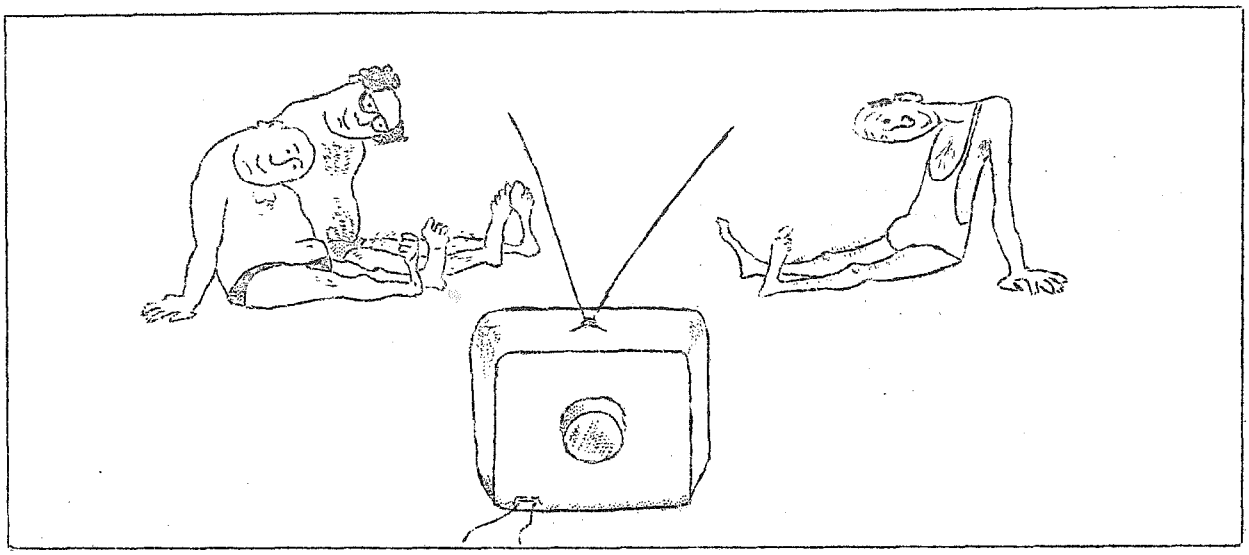

programma-makers rekening houden met de wensen van de gemiddelde kijker, die - laten we wel met beide benen op de grond blijven - korfbal beslist niet op zijn verlanglijstje zal hebben staan, doch het in de eerste plaats zoekt in sporten van een min of meer spectaculair karakter. Daarnaast geloof ik ook niet, dat het helemaal eerlijk zou zijn om uit te gaan van de veronderstelling, dat het kijkers-publiek van Studio-sport louter en alleen uit sportbeoefenaren bestaat, doch we moeten ons realiseren, dat waarschijnlijk het overgrote deel van dit publiek zal bestaan uit mensen, wier belangstelling voor sport niet verder gaat dan het kijken ernaar en het is logisch, dat die sporten, die op het T.V.scherm het meest spectaculair zijn ook het meest bij deze groep mensen in trek zullen zijn. En korfbal behoort daar beslist niet bij, zij het, dat mikro-korfbal door diverse omstandigheden wel een wat boeiender uiterlijk krijgt.

Hechten we er propagandistische waarde aan?

Als we deze vraag met ja zouden beantwoorden gaan we wel van een foutieve doelstelling uit van de N.O.S.sport, waarvan de makers beslist niet de bedoeling hebben propaganda te maken voor een bepaalde sport. Het feit, dat voetbal zoveel op de T.V. vertoond wordt is niet een aanduiding, dat de bedoeling hiervan is er reklame voor te maken, want we kunnen er van uit gaan, dat reklame maken voor voetbal beslist niet nodig is. Het is gewoon een feit, dat het overgrote deel van "Studio-sport-kijkend" Nederland, al of niet aktieve sportbeoefenaren, de voorkeur geeft aan voetbal. De kijkdichtheidscijfers bij belangrijke wedstrijden als Europa-Cup duels, tonen deze voorkeur duidelijk aan.
Nee, als we voor onze sport propaganda willen maken, hetgeen ik beslist wel zinvol, waarschijnlijk zelfs voorwaarde acht, dan zullen we naar andere wegen moeten zoeken of bestaande wegen intensiever moeten bewandelen.
Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan propaganda op de lagere scholen; in feite de enige instelling, waar de verspreiding of tenminste handhaving van de korfbalsport enige kans van slagen heeft.

Doet T.V. onze sport schade aan eerder dan goed?

Ik geloof deze vraag bevestigend te kunnen beantwoorden, hetgeen dan voornamelijk gebaseerd wordt op meningen, die ik vroeg aan mensen, die op korfbalgebied volslagen leek waren, doch die wel eens een wedstrijd op de T.V. gezien hadden. In het algemeen viel nu niet direkt te constateren dat de bedoelingen van onze sport middels deze reportages erg duidelijk overgekomen waren.
Nu zal men natuurlijk direkt tegen kunnen werpen, dat de techniek van het opnemen van korfbalwedstrijden dan veranderd zou kunnen worden en de beelden zich verder moeten uitstrekken dan alleen twee mandjes, waarin met de regelmaat van de klok ballen verdwijnen (de reportage van Ons Eibernest-Westerkwartier was daar een goed voorbeeld van).
Ik geloof persoonlijk, dat het toepassen van andere opname-technieken, bijvoorbeeld hoger boven en verder van het speelveld, in feite het enige alternatief, geen positieve invloed zal uitoefenen op het beeld, dat de kijker krijgt van de korfbalsport. Het geheel zal eerder onoverzichtelijker worden voor de kijker, de bal zal bijvoorbeeld moeilijker te volgen zijn dan reeds het geval is. Ik geloof ook, dat korfbal en zeer zeker korfbal in de hoofdklasse te snel is om in aanmerking te komen voor een presentatie op de T.V.
Bovendien is de bal, buiten het feit, dat hij sneller verplaatst wordt als bijvoorbeeld bij voetbal, minder blijvend zichtbaar voor het publiek. Immers bij voetbal wordt de bal veelal met de voeten gespeeld en doorgaans over de grond, terwijl korfballen duidelijk met de handen gebeurt. Dit heeft tengevolge, dat bij korfbal het uitzicht op de bal veel gemakkelijker belemmerd kan worden, temeer omdat ook nog eens een tegenstander/ster zich tussen de bal en het kijkerspubliek kan wringen, waardoor het voor deze kijker helemaal een onoverzichtelijke situatie wordt. Nee, korfbal moet je in werkelijkheid zien en niet op de T.V., buiten krijg je er als leek een veel betere en duidelijker indruk van dan op het scherm, waarop het spel gewoon niet te volgen is zelfs niet door de meest rappe camera-man.
En ik mag toch wel aannemen, dat we er in de eerste plaats naar streven het karakter van onze sport te behouden en niet korfbal aan gaan passen aan de algemene wens van de gemiddelde Nederlandse sportliefhebber. Immers: Iemand, die niet van korfbal houdt moet een andere sport gaan beoefenen of bekijken. En zijn er nu toevallig erg veel mensen, die niet van korfbal houden, dan is zulks nog geen aanleiding om de oorspronkelijke aard van deze sport te gaan aantasten c.q. afstemmen op de algemene behoefte.

Ton v. Rijswijk.

9 Voorzitters

Zoals de meeste organisaties die op een geschiedenis van een halve eeuw kunnen terugzien, heeft ook Die Haghe ettelijke voorzitters gehad. Verschillenden van hen hebben vele jaren de voorzittershamer gehanteerd (deze hamer werd als ik mij goed herinner, bij het 2-jarig bestaan door de leden ten geschenke gegeven).
Na de beginperiode, waarin achtereenvolgens de heren Van Egmond, Roosje en Riem-Vis als praeses optraden, werd op 2 juli 1922 Francien van Honstede, die reeds van de oprichtingsdatum af als penningmeesteresse had gefungeerd, tot presidente gekozen. Zij zou dit blijven tot 30 mei 1936; daarmede staat zij nog steeds aan de top voor wat betreft de duur van het voorzitterschap, Wanneer ik van haar bestuur enkele indrukken geef, kan ik niet uit ervaring putten. Maar uit de gegevens die mij ter beschikking staan blijkt dat Francien van Honstede met elan en in grote stijl leiding gaf. Zij slaagde er in Die Haghe gedurende het eerste decennium van haar bestaan een vooraanstaande plaats in het Haagse korfballeven te bezorgen. Het aanvankelijk pluriforme karakter van de vereniging - naast korfbal werden diverse andere takken van sport beoefend - werd verlaten en alle krachten werden aan het beoefenen van korfbal gewijd. De voorzitster bleek over grote organisatorische talenten te beschikken, die mede tot uiting kwamen bij de grote revue's die Die Haghe van tijd tot tijd voor het voetlicht bracht. Voor haar eminente verdiensten jegens de vereniging werd haar in 1936 het predicaat van ere-presidente aangeboden, een hoedanigheid die zij nu reeds 34 jaar bezit. Later zou zij als directrice van de HOKIJ furore maken.
In 1936 droeg zij de hamer over aan Frits v.d. Emde, wiens naam wij reeds sedert 1923 in de annalen van Die Haghe tegenkomen en die sinds 1930 het secretariaat had vervuld.
Frits kwam aan het bewind toen de vereniging een moeilijke periode doormaakte. Het ledental was, mede als gevolg van een tijdelijk verblijf op het complex Groenendaal, aanmerkelijk gedaald. Er waren echter ook lichtpunten, die door Frits voluit werden uitgebuit. In 1935 was het veld aan de Escamplaan betrokken en in 1937 werd de adspirantenafdeling opgericht, welke vele jaren door

Frits werd geleid. Als vrijgezel was Frits in de gelegenheid vrijwel al zijn vrije tijd in dienst van Die Haghe te stellen. Zo fungeerde hij ook vele jaren - tot na zijn aftreden als voorzitter - als redacteur van De Kanariepost, een taak waarin zijn uitstekende stylistische gaven volledig tot hun recht kwamen. In zijn voorzitterschap vallen ook de voor het verenigingsleven zo moeilijke oorlogsjaren. Frits slaagde er op soms wonderbaarlijke wijze in het clubblad illegaal te doen verschijnen, waardoor in het laatste jaar van de oorlog althans nog enig contact tussen en met de leden mogelijk was. Hij onderhield ook de band met de in het kader van de "arbeidsinzet" in Duitsland verblijvende leden, die hij vele persoonlijke brieven schreef.
De wederopbouw van het clubleven na de oorlog vergde veel van zijn krachten. In deze periode moesten wederom vele leden het Kanarienest verlaten om in de tropen hun militaire plichten te gaan vervullen. In 1947 meende Frits dat de tijd gekomen was om plaats te maken voor een jongere. Daarmede verdween iemand van de voorzittersstoel, die gedurende vele jaren zijn stempel op Die Haghe had gedrukt, hoewel hij zelf slechts kort de korfbalsport had beoefend. Uiteraard werd hij geeerd met de toekenning van het ere-voorzitterschap. Hij bleef nog tot 1951 de redactie van de Kanariepost waarnemen. Omstreeks 1958 kwam hij volkomen onverwacht te overlijden welke gebeurtenis een diepe indruk op de leden maakte.

Nadat het voorzitterschap een jaar door Adri Biesbroek was vervuld, werd schrijver dezes in 1948 met deze functie belast, nadat hij van 1943 af - met onderbreking als gevolg van tewerkstelling bij onze oosterburen - verschillende bestuursfuncties had vervuld. De nu volgende periode werd gekenmerkt door de toenemende moeilijkheden bij het vinden van geschikte bestuurskandidaten. Verder memoreer ik hier de geboorte van een volleybalafdeling binnen onze gelederen (enkele jaren later zou deze zich afsplitsen en transformeren in een zelfstandige vereniging) en de introductie van microkorfbal, zij het op experimentele basis. Tenslotte kon Die Haghe in deze jaren voor het eerst over een eigen clublokaal gaan beschikken, daar Maarten Hoenderdos hiervoor in zijn pand aan de David Blesstraat een zolder afstond.

In 1953 kreeg Die Haghe evenals in 1922 weer een vrouw aan het hoofd n.l. Jopie Weekhout. Zij heeft deze taak op voortreffelijke wijze vervuld. Met recht kan worden gesteld dat op bestuursniveau de emancipatie van de vrouw bij Die Haghe nimmer een probleem heeft gevormd!
Jopie bleef drie jaar lang het voorzitterschap bekleden. Zij werd in 1956 opgevolgd door Dik Brinksma die voordien reeds meermalen op verschillende plaatsen de vereniging had gediend. Tijdens zijn voorzitterschap, dat 4 jaar zou duren, werd de verhuizing naar het fraaie veld aan de Baambruggestraat een feit. Deze verandering van speelterrein was mede noodzakelijk geworden door de groei, welke Die Haghe had ondergaan als gevolg van de toetreding in de voorgaande jaren van ongeveer 19 leden van Ons Eibernest.
Deze gebeurtenis, welke zich voltrok tijdens het bewind van

Jopie Weekhout, wierp veel stof op in het Haagse korfbalwereldje. De ontstane fricties werden onder Jopie's leiding zeer tactisch opgevangen.

Tot dusverre was Die Haghe op speltechnisch terrein een vereniging van het tweede plan geweest. Door de hiervoor gememoreerde toetreding was hierin plotseling verandering gekomen. Er openden zich ongekende perspectieven voor de uitgroei tot een zeer voorvaanstaande vereniging. Onder leiding van Dik Brinksma is dit volledig gerealiseerd en werd de top van het nationale korfbal bereikt.

In 1960 droeg Dik het vaandel (ja, waar is dit eigenlijk gebleven?) (Is sinds kort in het bezit van Ben - red.) over aan de huidige voorzitter Ben van Herk, die dit jaar dus zijn (eerste?) decennium vol maakt. De uitstekende wijze waarop hij zijn zware taak ten uitvoer legt, kunt u dagelijks waarnemen. Van een beschrijving daarvan, alsmede van belangrijke gebeurtenissen die zich in deze periode in het verenigingsleven hebben voorgedaan en die de lezers zich ongetwijfeld nog zullen herinneren, meen ik mij derhalve ontslagen te mogen achten, te meer daar ik deze periode slechts uit een meer verwijderde gezichtshoek heb kunnen waarnemen.

Uit het bovenstaande blijkt dat Die Haghe thans zijn 9e voorzitter heeft en sedert 1922 zijn 6e.
Hieruit kan worden afgeleid dat Die Haghe ook in dit opzicht de zo nodige continuïteit heeft gekend.

W.R. Uithof

Tijdens een quiz moesten de kinderen schriftelijk vragen beantwoorden.
Hier volgen er een paar, precies zo overgenomen.

vraag: Noem zoveel mogelijk spelers en speelsters uit het eerste.
antwoord;a. Chrich Smits, Sjaak Seulder, Anneke, Teho Koperaal.
b. Ferry Boering

vraag: Wie is Theo Korporaal?
antwoord: a. Iemand van de oudercommissie.
b. Hij schrijft in het krant.
c. De broer van Bert, die soldaat.

vraag: Wie is Ben van Herk?
antwoord: a. Hij speelt.
b. Iemand van de feestcommissie.
c. Iemand van de missie.
d. Die dikke terreinknecht.

PUPS

Top- of toBsport

In het kader van de verbetering van de "image" van korfbal wordt er de laatste tijd ook al weer heftig gediscussieerd en geschreven over de vraag of korfbal al dan niet tot de topsporten behoort? Wat ik in dergelijke gesprekken of artikelen heel vaak mis is een definitie van topsport. Immers als je je wilt afvragen of korfbal inderdaad als topsport gekwalificeerd kan worden dien je toch wel eerst goed te weten, waar je over praat als je het woord "topsport" lanceert.
En daar komen we eigenlijk aan een bekende Nederlandse gewoonte, die vanwege zijn bekendheid nog geen goede gewoonte is, om woorden in de mond te nemen, waarvan men eigenlijk de betekenis niet goed kent of waaraan velen een verschillende betekenis verbinden.

Ik geloof, dat het bijzonder moeilijk is een definitie te geven van een tot gemeengoed geworden begrip, hetgeen niet wegneemt, dat ik toch een poging zal wagen:
Topsport is een dusdanige intense wijze van sportbeoefening, waarin bewust wordt toegeleefd naar een dusdanige prestatie, die internationaal erkenning en bewondering afdwingt, waarbij men voor kortere of langere tijd uitsluitend die prestatie dient en andere (maatschappelijke) belangen volledig ter zijde schuift of tenminste uitstelt en waarbij men voortdurend streeft naar verbetering van de beste prestatie. Het is een eerste poging, dus het is heel goed mogelijk dat ik hier en daar wat facetten vergeten ben, die het aspect "top" nog wat kunnen verscherpen. Eveneens is het waarschijnlijk mogelijk een korte krachtige definitie samen te stellen, doch dat laat ik gaarne over aan filosofen onder ons.

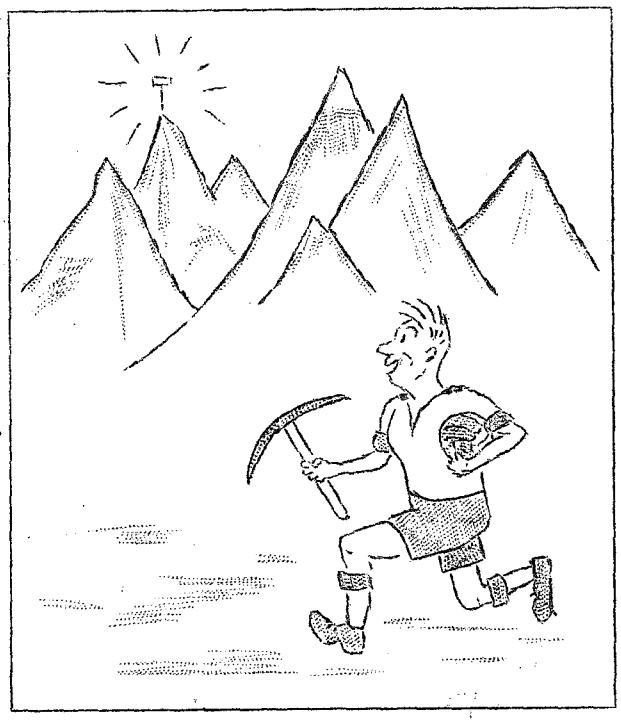

Enkele onderdelen uit de bovenvermelde omschrijving van "topsport" zou ik nog wat nader willen toelichten teneinde daarmede aan te kunnen tonen, dat korfbal beslist niet tot de topsporten gerekend kan worden. Waarmee ik overigens niet de bedoeling heb korfbal in waarde te degraderen, doch wel te brengen op de plaats waar het hoort.
Er moet dus m.i. sprake zijn van intense wijze van sportbeoefening, waarmee gezegd wil zijn, dat de beoefenaar mentaal èn fysiek op het uitoefenen van de sport optimaal is ingesteld.
Mentaal: Er voortdurend met je gedachten bij zijn, geconcentreerd

de sport bedrijven, hetgeen natuurlijk niet wil zeggen, dat er geen ruimte zou moeten zijn voor regelmatige ontspanning (zie het "kaartje leggen" en "biljarten" van voetballers voor een belangrijke cup-wedstrijd).
Fysiek: Zorgen voor een optimale vaardigheid in het gebruik van het lichaam gericht op de betreffende tak van sport: Ontwikkeling van bepaalde spieren, ontzegging van gewoonten of gebruiken, die de lichaams-vaardigheid kunnen of zouden kunnen verzwakken (niet roken en drinken, regelmatige nachtrust).
Internationale erkenning en bewondering: Hoe groter het erkennings- en waarderingsgebied hoe eerder we kunnen spreken van een werkelijke topprestatie. Immers we kunnen het feit, dat iemand het hardst loopt van de hele school of het verst springt van de hele straat toch moeilijk een topprestatie noemen (streven naar evenaring van de beste prestatie of verbetering daarvan).
Maatschappelijke belangen: Wil men volledig kunnen toeleven naar het bereiken van een topprestatie dan zal men alle andere zaken opzij moeten kunnen zetten, hetzij tijdelijk, hetzij lang. Enkele van die zaken kunnen zijn: Studie, volbrengen van een maatschappelijke carrière, huwelijk en gezin. Dat men daarnaast door het beoefenen van topsport andere maatschappelijke belangen dient doet hier niet terzake, het gaat om de belangen van de beoefenaar zèlf.
Verbetering van de beste prestatie: Hierin ligt eigenlijk opgesloten het element van de "eerzucht", dat aanwezig moet zijn wil het streven naar een topprestatie duidelijke vormen kunnen aannemen.

Uit deze punten kunnen we eigenlijk al zonder meer de conclusie trekken, dat korfbal geen topsport is, hetgeen niet wil zeggen, dat het dat nooit zou kunnen worden. Dat zal van veel factoren afhangen, die in dit kader niet nader omschreven behoeven te worden. Daarom vind ik ook alle pogingen om langs allerlei omwegen te trachten aan te tonen, dat korfbal beslist niet "voor de poes" is, in feite misleidend.
Immers, wat willen we bijvoorbeeld met een medisch onderzoek naar de prestatie in een bepaalde wedstrijd van een heer en dame? Aantonen, dat ze beiden dezelfde absolute prestatie leveren, is uitgesloten, hooguit zou men tot een gelijke relatieve prestatie kunnen komen.
Doch dat is op zich nog geen aanduiding voor een topprestatie.

Tobber.

Tijdens het eten in het korfbalkamp zegt een leider vermanend tot een pupil:
"Behalve korfbal dient de leiding jullie ook nog goede manieren bij te brengen."
Gilt de pupil: "Boeoeoeoe!!! Waar zijn de tomaten!"

U. VPS

Naast korfbal ...

Op 1 april 1920 vond in café Noord Brabant in de Wagenstraat de oprichtingsvergadering plaats van de Haagse Kantoorbedienden Sportvereniging "Die Haghe". De volgende takken van sport zouden worden beoefend: korfbal, voetbal, gymnastiek, atletiek en tennis. De voetbalafdeling werd reeds in 1921 opgeheven, de afdeling gymnastiek en tennis waren in resp. 1925 en 1928 hetzelfde lot beschoren terwijl ook enkele jaren later van de atletiekafdeling niets meer werd vernomen.
Thans dus nog alleen korfbal. De leden hadden echter behoefte aan meer ontspanning dan korfbal alleen. In de annalen van Die Haghe kunnen we lezen, dat haast ieder jaar een feestavond werd gehouden, waar door eigen leden cabaret of een toneelstuk werd opgevoerd. Vooral bij de lustrumvieringen kwamen hele revue's voor het voetlicht, geschreven door de leden,o.a. door de fam. van Honstede en later Frits v.d. Emde.
Ook grote clubtochten stonden toen reeds op het programma. Zo werden de Paasdagen 1928 doorgebracht in Antwerpen bij "Scaldis". We lezen dat enkele wedstrijden werden gespeeld, de dierentuin bewonderd en een bezoek aan de schouwburg werd gebracht. Verder was er dat jaar een clubtocht naar Waalhaven (een vroeger vliegveld bij Rotterdam), waarbij verschillende leden de luchtdoop ondergingen.
De grootste stunt heeft plaatsgevonden in 1934. Als we de verslagen uit die tijd mogen geloven was de hele korfbalwereld in opschudding. Wat was het geval?
Die Haghe nam deel aan seriewedstrijden in Zierikzee en de reis werd gemaakt per vliegtuig. Vermeldenswaard is nog het bezoek aan de wereldtentoonstelling in Brussel en enkele jaren later de puzzletochten op de fiets door het Westland. Het is in 1942 dat voor de eerste maal een groep Die Haghelingen een week met elkaar op vakantie gaat. Een jeugdploeg trekt onder leiding van Maarten Hoenderdos naar Drente. Na de oorlog zijn nog vele vakantietochten gehouden, o.a. weer naar Drente, Friesland, Sassenheim, Ede, Voorthuizen en later Ommen.
Aan een vaste plaats van samenkomst bij veldafkeuring was vooral in de beginjaren 1940 behoefte. We konden toen terecht

in de kelder van Vlera, een café op de hoek van de Apeldoornselaan/Heelsumstraat. Het was hier vaak een grote drukte van Die Haghe-leden. In 1949 beschikten we weer over een eigen clublokaal. Maarten Hoenderdos had n.l. de zolder boven zijn kolenopslagplaatsen, een voormalige turfzolder, beschikbaar gesteld. Met veler hulp werd van deze zolder een gezellig, naar huidige begrippen bescheiden, clublokaal gemaakt. Enkele jaren later, n.l. in 1953 kregen we opnieuw de beschikking over een zaaltje in de le Pieterburgstraat. Hier werden gedurende enkele jaren vele contactavonden voor de adspiranten gehouden.

Naast korfbal was er dus nog een zeer actief verenigingsleven. De vraag komt naar voren of dit de laatste 10 jaar nog het geval is geweest. En of de behoefte aan al deze nevenactiviteiten nu nog wel zo bestaat.
Zeker, ook de laatste 10 jaar werd er meer gedaan dan korfballen alleen. Toch heeft er een verschuiving plaats gevonden in deze neven-activiteiten. De vroeger zo succesvolle clubavonden met het optreden van een eigen toneelgroep behoren tot het verleden. De laatste maal dat zo'n avond werd gegeven was op 24 april 1965 in Amicitia, waar werd opgevoerd het stuk "Het witte schaap van de familie."
Wat dan wel voor avonden de laatste jaren? Geen avonden meer waar men urenlang stil moet zitten, waarbij het voor amateurs moeilijk is het publiek steeds te blijven boeien. Liever kleine, intieme contactavonden waaraan de aanwezigen actief deelnemen, zoals klaverjassen, kienen, dansavondjes, avonden die niet al te veel tijd van voorbereiding vergen.
Dus geen opzienbarende gebeurtenissen meer? Toch wel. We denken aan het grote Die Haghe beatfestijn op 4 maart 1967 voor de gehele Haagse korfballende jeugd met het optreden van de beroemde Q 65 georganiseerd door de jeugdcommissie onder leiding van Bert Willems. Ruim 650 bezoekers en het verslag van deze avond begint met de volgende zinsnede: "Tja, dit was werkelijk het absolute einde." Dit zegt genoeg over het succes.
Dat nog een grootse activiteit op een heel ander gebied.
Het bouwen van een eigen clubhuis. Het plan hiertoe ontstond in 1963. De eerste jaren gingen heen om een beginkapitaal bij elkaar te krijgen en de plannen verder uit te werken. Krantenacties en enveloppen stoppen hebben vele leden enkele jaren bezig gehouden om het benodigde geld te verdienen. Op 14 maart 1966 begon het werkelijke bouwen. Een dragline verscheen in de Baambruggestraat en vanaf dat moment was elke man en vrouw welkom op de bouwplaat. Drie avonden per week plus de zaterdagen werd er gewerkt. En net als met alle activiteiten ook hier met wisselend enthousiasme. Maar het is gelukt en de datum 14 oktober 1967, de officiële opening van Ballevue, zal in de geschiedenis van Die Haghe met gouden letters prijken.
En moet hier een naam genoemd worden, dan is het wel die van Ben v. Herk, die vier jaar lang zeer intensief met dit project is bezig geweest.

Wat wel geheel van het programma verdwenen is, zijn de clubtochten. Deze vonden hoofdzakelijk in de zomermaanden plaats. De competities beginnen tegenwoordig enkele weken eerder dan 10, 20 jaren geleden en het is vaak half mei voor de hoofdklasse is uitgespeeld. Hierna nog enkele series en dan zitten we al gauw midden in de vakantietijd.
Wel in de belangstelling staan nog steeds de vakantieweken voor adspiranten en pupillen. Al hoewel ook hier is bij ons een teruggang in het deelnemersaantal merkbaar. Als één van de oorzaken zie ik toch wel de langere duur van de vakanties van de ouders, waardoor het steeds moeilijker wordt deze vakanties niet samen te laten vallen. Want vallen ze wel samen, dan zijn de ouders vaak of eerder weg of komen later thuis.

En hoe zal het in de toekomst met onze neven-aktiviteiten gaan. Hierbij moeten we dan wel onderscheid maken tussen de senioren en de adspiranten en pupillen. Persoonlijk geloof ik dat deze neven-aktiviteiten voor de vereniging steeds minder belangrijk worden. Tien jaar en langer geleden ontmoetten de leden elkaar hoofdzakelijk in de weekends. Toen kregen we de veldverlichting en werd er op vier avonden in de week getraind, dus veel meer contact.
En toen op 15 september 1966 de sporthal Steenwijklaan werd geopend was er opnieuw een ontmoetingscentrum voor de leden bij. Want er kan geen wedstrijd van welke Die Haghe ploeg ook zijn of een flinke groep leden is aanwezig. En met het gereed komen van nog meer sporthallen zullen misschien straks alle ploegen aan de microcompetitie deelnemen en kunnen we onze ontspanning in verenigingsverband geheel op het sportieve vlak vinden. Daarnaast op gezette tijden in het weekend nog de avondjes voor de kaarters, kieners of dansers of eventuele andere liefhebberijen (incl. kampioensavondjes) en het programma is beslist vol. Wat dan nog meer te organiseren?
Voor de adspiranten en pupillen zijn de contact- en twaalftal/achttalavonden veel belangrijker. Vooral tijdens de wintermaanden (in het gesloten seizoen) moet men de jongens en meisjes aan de vereniging binden. Ook indien in de toekomst het micro voor adspiranten en pupillen op de weekends grotere vormen gaat aannemen, zal het nuttig zijn deze avondjes te blijven organiseren. Vooral voor de jongere adspiranten en pupillen zijn deze avondjes nog echte uitgaansavondjes. En Ballevue biedt er zo mooi de gelegenheid voor.

Vroeger werd Die Haghe wel eens een gezelligheidsvereniging genoemd, waarbij het sportieve gedeelte op het tweede plan kwam. Of dit juist is wil ik in het midden laten, in ieder geval de laatste 10 jaar staan de sportieve prestaties toch op het eerste plan. Nu kom ik echter op het terrein van het sportieve gedeelte en dat is me door de redactie ten strengste verboden.

Alles bij elkaar dacht ik voldoende redenen tot grote tevredenheid over de eerste vijftig jaar van onze vereniging. Dat ook in de komende jaren Die Haghe zijn leden nog veel genoegen zal mogen brengen.

Gerard v. Olst.

Korfbalclub en dagbladpers

Allereerst iets over korfbal en de Haagse pers. Vergeleken met enkele jaren geleden is de situatie sterk verbeterd. Toen: één korfbalmedewerker voor vier bladen, namelijk Het Vaderland, de Haagsche Courant, Het Vrije Volk en het Haags Dagblad. De opheffing van laatstgenoemde krant beperkte deze eenmans-publiciteit tot drie bladen. Het Binnenhof deed tot voor kort helemaal niet mee. De Nieuwe Haagse Courant beperkte (en beperkt zich nog) tot C.K.B.-nieuws.
Nu is de toestand: afzonderlijke korfbalmedewerkers voor Het Vaderland (Hos), Haagsche Courant (Broers), Het Vrije Volk (Muller in Amsterdam) en Het Binnenhof (Van Rijswijk). De Nieuwe Haagse Courant (Broekman) zal na de invoeging van de C.K.B.-competitie in die van de K.N.K.B. eveneens al het korfbalnieuws publiceren.
De gelijkschakeling van korfbal in de dagbladpers, die in de vroegere situatie onvermijdelijk was (je kunt niet van een berichtgever verwachten dat hij van een en hetzelfde gebeuren vier verschillende verhalen voor vier verschillende kranten maakt) behoort sedert de benoeming van afzonderlijke medewerkers gelukkig tot het verleden. Een grote verbetering! De kranten krijgen er zelf nu ook meer aardigheid in. Wetende dat hun korfbalmedewerker het nieuws weer een beetje anders brengt dan zijn collega's in de andere bladen, zijn zij aan opmaak en ruimtebepaling meer aandacht gaan besteden. Al blijft er natuurlijk voor de belangstellende lezer nog wel eens iets te wensen over.

Achtergrondinformatie

De grotere aandacht die de Haagse pers aan korfbal geeft, heeft ook voor de verslaggeverij gevolgen. Er is bij de pers een grotere behoefte aan informatie ontstaan. Niet alle kranten nemen meer genoegen met wedstrijdverslagen, die niet veel meer dan het doelpuntenverloop bevatten. Het gaat tegenwoordig vooral ook om de achtergrondinformatie: meningen van spelers, coaches, scheidsrechters over de oorzaken van gebeurtenissen binnen de lijnen. Om een zo goed mogelijke indruk van een wedstrijd te geven is het gewenst niet alleen over het "hoe" maar ook over het "waarom" te schrijven. Als Herman Hulsman tegen zijn gewoonte in geen doelpunten maakt, is het voor de geinteresseerde

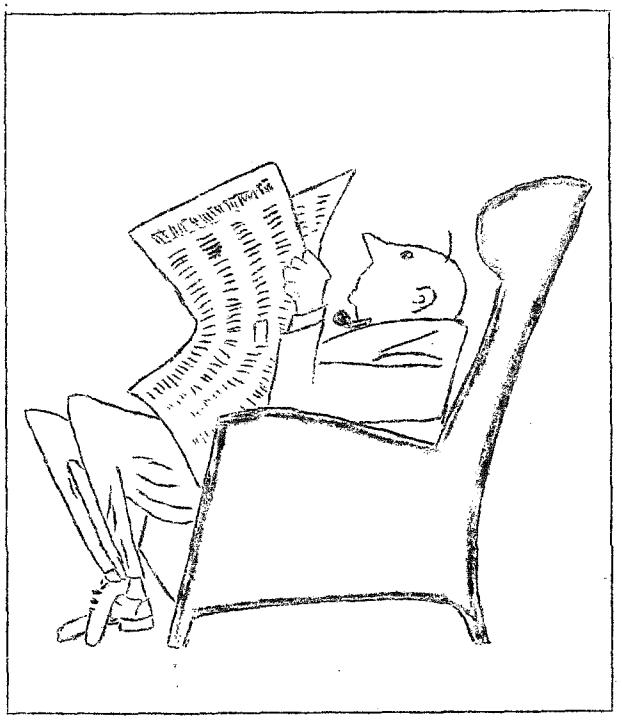

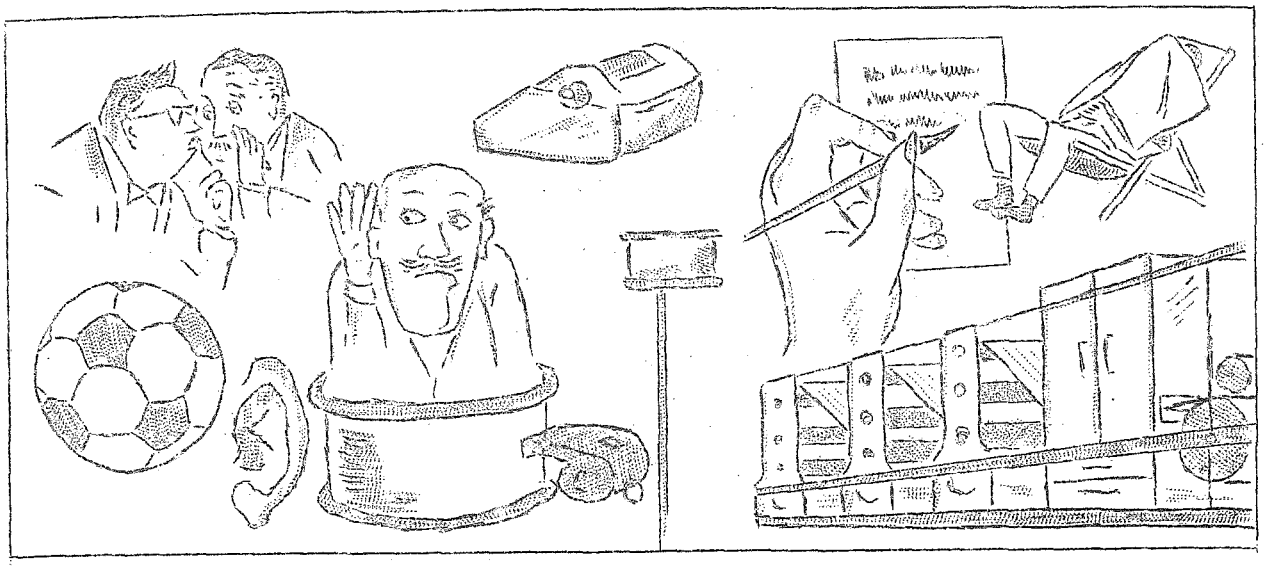

lezers prettig te weten of hier iets meer achter steekt. Als je dan als verslaggever je licht gaat opsteken en je hoort dat hij door een pokkeninenting (ik fantaseer maar wat) minder goed gedisponeerd is, dan moet dat in het verhaal worden opgenomen.
De moeilijkheid voor de korfbalverslaggever is, dat hij maar over een beperkte ruimte beschikt. Je kunt je verslag niet zo groot maken als je wilt. Deze beperking heeft ook z'n goede kant. Je bent gedwongen tot een pittige stijl, je moet "compact" schrijven, niet leuteren. Feit is voorts, dat de luie lezer wordt afgeschrikt door te veel tekst. En voetbal dan? hoor ik al vragen. Voetbal, beste mensen, is een massa-artikel. Daar is zo'n groot publiek voor, dat je moet rubriceren: afzonderlijke artikelen voor de diverse divisies, voor het amateurvoetbal K.N.V.B., het afdelingsvoetbal, enz. Zou je echter meten, hoe groot het verslag van ADO-SVV is en je vergelijkt dit met de korfbalrubriek, dan komen we er niet eens zo slecht af.
Hoe dan ook, korfbal krijgt onmiskenbaar meer aandacht in Den Haag dan vroeger. De pers wil meer weten, de officials en spelers bij wie ze om informatie komt, moeten bereid zijn die informatie te verstrekken. Dat is voor sommigen wel even wennen geweest. De Nederlander en zeker de Hagenaar is niet zo'n flap-uit. Vraag je als betrekkelijke buitenstaander om details over een voorvalletje in de wedstrijd, dan heb je nog wel eens van die mannetjes en vrouwtjes, die direct beginnen een hoge muur om zich heen op te trekken, bang om iets te zeggen dat in de krant komt (wat lang niet altijd gebeurt). Die mentaliteit is bij onze Haagse hoofdklassers nu vrijwel verdwenen, zeker bij de routiniers onderspelers en bestuurders. Toch moet de verslaggever zich er altijd rekenschap van geven dat goedgehumeurde mensen makkelijker praten dan slecht gehumeurde. Dat winnen of verliezen op die humeuren van invloed zijn is duidelijk! De uitslag van een wedstrijd is dan ook wel eens bepalend voor de keuze, wie je in je verslag "sprekend invoert", zoals dat heet.
Dat de instelling ten opzichte van de pers toch nog eerder door schroom dan door spontaniteit wordt ingegeven blijkt wel hieruit

dat het vrijwel nooit voorkomt dat mensen uit zichzelf naar je toekomen om je iets te vertellen. De clubs zien de verslaggever nog niet als een onmisbare figuur, zoals de scheidsrechter er een is. En die daarom in de rust met koffie of een andere consumptie moet worden verwend....Nee, nieuws op een presenteerblaadje is een uitzondering. Je moet er op af, al is het gelukkig wel zo, dat je meestal prettig te woord wordt gestaan. Die Haghe, kan ik tot mijn genoegen mededelen, staat in dit opzicht bij mij hoog genoteerd.
Een enkele maal komen nieuwsgaring en clubbelang tegenover elkaar te staan. Zo die keer, toen ik in de rust van een wedstrijd van Die Haghe in een hoekje van de herenkleedkamer met de scheidsrechter babbelde. Aan de andere kant van het vertrek zaten de Die Haghe-spelers te wachten op een standje van Ben van Herk. Vanwege hun te slappe spel in de eerste helft. Ben zag mij zitten en vroeg mij weg te gaan. Ik mocht eens al te spitse oortjes hebben!

Dienende taak

Had ik het tot dusver over de verplichtingen van de korfballers tegenover de pers, ik wil besluiten met de verplichtingen van de pers tegenover de korfballers.
Korfbal is een aspect van onze samenleving, waar de pers niet omheen kàn en niet omheen màg. Onze veel verbreide sport levert wekelijks gebeurtenissen op, die het waard zijn door de nieuwsmedia te worden verkondigd. Heel veel mensen in onze stad en trouwens in het hele land lezen graag over korfbal. De pers bedient dit niet zo kleine publiek pas goed, als de korfbalrubriek naar behoren verzorgd is. Dat is in het belang van het publiek en daardoor vanzelf in het belang van de krant. Ik hoorde eens een reporter, die door een fout van de K.N.K.B. vergeefs naar een veld was gegaan (de wedstrijd was uitgesteld) zeggen: "Nou, ze schijnen geen prijs op de pers te stellen, ik geloof dat ik voortaan maar niet meer kom." Naar mijn mening een volslagen verkeerde instelling. Want de pers heeft, ook tegenover korfbal, een dienende taak!

Hans Broers

In het kamp in de eettent:
Pupil A: "Fijn hè, om met zoveel mensen tegelijk te eten."
Pupil B: "Waarom?"
Pupil A: "Als je een erwt wegschiet, raak je altijd iemand. En iedereen kan het nog gedaan hebben ook."

INSPRAAK...

"Inspraak" is een woord, dat zeker ook in dit jubileumnummer past van het 50-jarig Die Haghe. Om de doodeenvoudige reden, dat je tegenwoordig geen blad of krant kunt opslaan of er wordt ergens wel gesproken over "inspraak". Hier gaat het over beleidsinspraak, daar om democratisering van het onderwijs, elders wil men betrokken worden bij de benoeming van een leraar, dichter bij huis wil men het liefst als gehele vereniging de ploegen samenstellen.
Je bent welhaast een verwoed conservatief, als je niet eens over "inspraak" spreekt. Dus daarom ook hier: Niet om aan te geven hoe nodig het allemaal wel zou zijn bij Die Haghe om iets aan inspraak te gaan doen, doch om aan te geven hoe het in de toekomst zal funktioneren en niet zal funktioneren als we die inspraak ver gaan doorvoeren in het verenigingsbestel.

Over tien jaar:

Jaarlijkse Algemene Vergadering: Men is het allang niet meer eens met de wijze van voeren van de J.A.V. Na vele avonden druk vergaderen is er een "alternatief bestuur" gevormd, dat zal gaan praten over de nieuwe vorm van de J.A.V. Want ondanks alle inspraak ziet men toch wel in, dat bepaalde vertegenwoordigers het beste de besprekingen verder voort kunnen zetten. Het alternatief bestuur komt na drie maanden heftige besprekingen en oriënterende bezoeken aan voorbeeldige situaties in Cuba en China met een progressief voorstel: De agenda wordt niet meer van tevoren opgesteld, doch zal ter vergadering besproken worden, want men wil iedere schijn van van boven opgelegde wil voorkomen. Punten als bestuursverkiezing, verkiezing T.C. (altijd al een vette kluif geweest) worden dus niet tevoren in het clubnieuws vermeld, doch op de J.A.V. zal worden beslist of dergelijke punten überhaupt nog aan de orde komen. Heel voorzichtig heeft het "alternatieve bestuur", dat over deze kwestie uiteraard geen overleg heeft gepleegd met het bestaande bestuur om iedere verdenking uit te sluiten, gesuggereerd, dat het afschaffen van de J.A.V. wenselijk zou zijn.
Men denkt aan een hele nieuwe vorm van besturen van een vereniging, namelijk aan een vorm, waarin optimale inspraak is gegarandeerd. Men denkt aan weke-

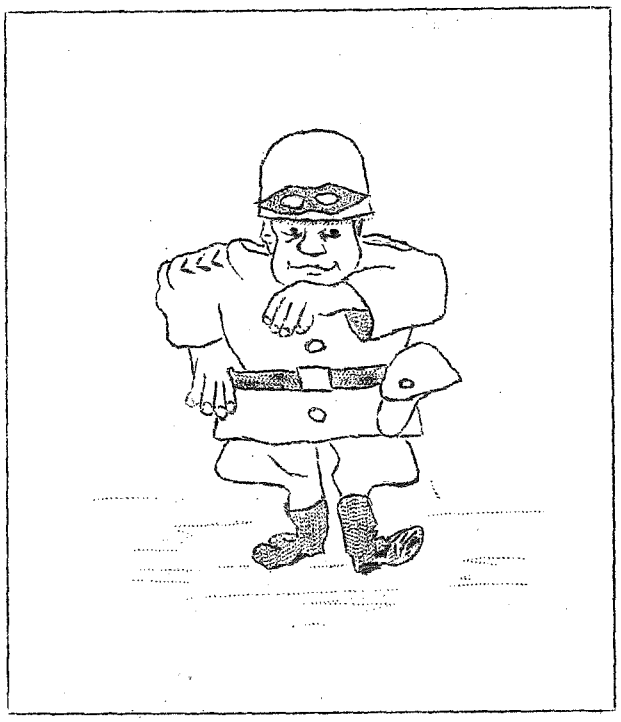

lijkse enquetes, waarin alle te nemen besluiten door de gehele vereniging genomen zullen worden.
Eindelijk is het dan zover, dat de "J.A.V." gehouden zal worden, uiteraard niet meer in het clubhuis Ballevue, omdat die omgeving alleen maar herinneringen oproept aan perioden, dat de vereniging nog geregeerd werd door een dictatoriaal bestuur. Men heeft voor deze gelegenheid het Congresgebouw bezet.
Niet gehuurd natuurlijk, omdat openbare gebouwen al sedert geruime tijd ook werkelijk openbaar geworden zijn.
Het oude bestuur is de toegang tot de vergadering maar meteen ontzegd om het helemaal nog democratischer te doen lijken, terwijl het alternatieve bestuur midden in de zaal heeft plaatsgenomen.
Iemand uit de zaal opent op een gegeven moment de vergadering, waarna hij het eerste punt aan de orde stelt: Afschaffing van de huidige bestuursvorm. Dit wordt met gejuich begroet, waarna een ander toch weer voorstelt wel een bestuur te vormen, doch daarin ieder lid op te nemen, hetgeen ook met gejuich wordt onthaald, omdat het namelijk precies hetzelfde is. Vervolgens vraagt een juniorlid zich af, waarom we eigenlijk deze avond zo nodig over korfbal moeten praten, terwijl er toch belangrijker problemen om een oplossing vragen, zoals Vietnam (want daar moorden de imperialisten nog steeds!), de zeehondenjacht en de plannen van de Minister van Defensie om het Haagse Zuiderpark in te richten als oefenterrein voor de Milva's.
Na enig uitgebreid tumult en rookbommen uit de pupillengroep besluit men deze punten op de agenda te zetten (die er overigens niet is!) na eerst door te gaan met de T.C., die na een fel betoog van een minder goed speler uit het tweede team ter plaatse wordt afgeschaft. De samenstelling van de ploegen besluit men op te nemen in het enquete-plan, zodat de ploegen iedere week op de meest democratische wijze gekozen kunnen worden. De enqueteresultaten zullen iedere zaterdagmorgen bekend gemaakt worden op het terrein door een iedere week anders samengestelde commissie. De uitslag geeft overigens nog niet de verplichting mee te spelen in de ploeg, waartoe men dan aangewezen is.De mogelijkheid om "alternatieve" ploegen te vormen moet aanwezig blijven!
Het volgende punt wordt aan de orde gesteld door een flink uit de kluiten gewassen pupil, die het voorstel indient om de gescheiden kleedkamers af te schaffen teneinde te komen tot een maximale integratie van communicatie en interactie in het algeheel reinigingsproces (psychologie en sociologie zijn vakken, die dan allang zijn ingevoerd op de lagere school), hetgeen vooral door de in de zaal aanwezige Dolle Mina's van harte wordt toegejuicht. Ten slotte wordt met algemeen gehoon verworpen, dat de kantineprijzen verhoogd zouden moeten worden. Integendeel men besluit de kantine voor iedereen gratis open te stellen.

Hoe het verder ging met deze vereniging? Na drie maanden werd er geen wedstrijd meer gespeeld, werd de vereniging failliet verklaard, werd het clubhuis bewoond door enkele communicatie-getrouwe pupillen, die de tijd doorbrachten met debatteren over het bestaansrecht van het Nederlandse leger.

Ton v. Rijswijk.

Over 50 jaar

Als ik het woord korfbal hoor, dan denk ik aan 24 jongens en meisjes (eventueel 24 dames en heren), die op een groen, zeer groen grasveld onder leiding van een zwarte, zeer zwarte scheidsrechter de edele sport korfbal bedrijven.
Maar als ik denk aan korfbal in het "jaar 2020" dan denk ik niet meer aan de groene weide, maar aan zeer grote, bedompte en vanwege supporters oververhitte sporthallen. Want wie weet hoe het er over 50 jaar allemaal bijstaat? Met z'n allen naar de zaal? De tijd zal het leren.
Ja, ja, korfbal inhet jaar 2020: de mechanisatie zal nog verder doorgevoerd zijn dan nu reeds het geval is. Problemen als grote afstanden zullen niet meer bestaan, daar afstanden in het geheel niet meer bestaan in het jaar 2020, zoals is voorspeld. Een uitwedstrijd tegen een Spaanse ploeg zal dan ook geen dagen vergende trip meer zijn zoals nu maar een kwestie van uren en daardoor zeer waarschijnlijk.
Korfbal over 50 jaar zalnatuurlijk gesponsord zijn, want dan is men van het probleem geld voor een groot gedeelte verschoond. Dus geen clubs meer zoals Steeds Hoger en Voorwaarts, maar Willem II en Rank-Xerox-Computers. Misschien zijn er dan ook in Nederland voor korfbal betaalde trainers uit het buitenland, want die weten het allemaal veel beter dan wij.
Korfbal zal zich in de komende 50 jaar natuurlijk verbreid hebben. Er zullen door de reglementscommissie vele nieuwe regels zijn gemaakt; waarschijnlijk een dubbele competitie vanwege de overvloedige hoeveelheid vrije tijd, enz. enz.
Maar kunt u het zich voorstellen? Betaalde korfballers, of zal korfbal zich toch handhaven als amateursport en daardoor voor velen nog altijd een tweederangssport blijven?
Of gaan we toch naar het idee toe van:

We vertrokken met de vliegbus, waarvan juist alle 1500 plaatsen bezet werden door de spelers, officials, trainer, coach, verzorger

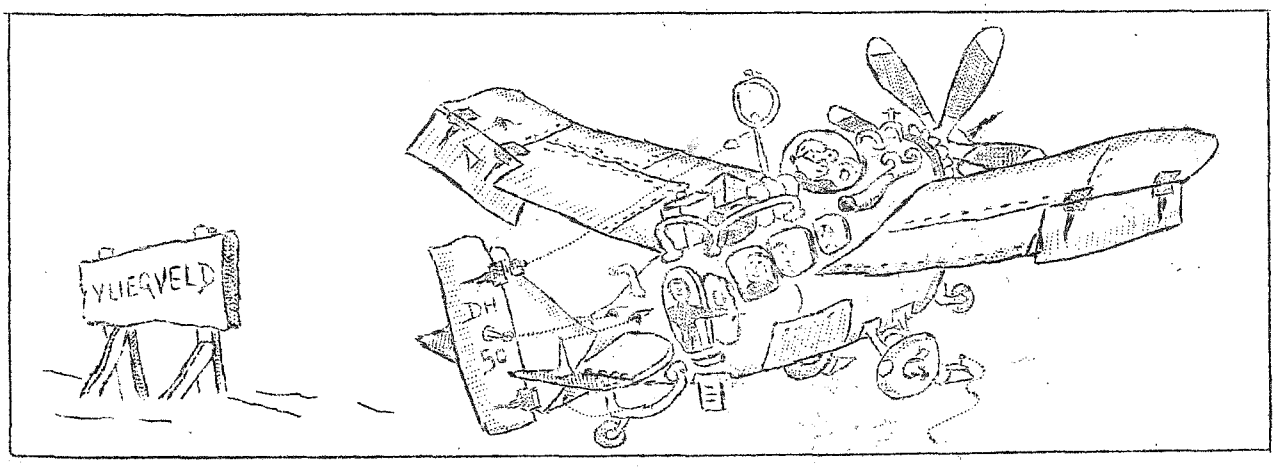

begeleidend psycholoog en supporters, naar het stadion van Kensington-Organisations. Na aankomst en ontvangst door enkele officials van K.-O. begaven we ons per walking-pavement naar de kleedkamers. Het enige dat in onze tassen zat, was de halve kilo druivensuiker. Het kunstmatig groen gehouden semi-grasveld in de hal lag er goed bij. Scheidsrechter was de robot 12-X-149-YF, een ons allen welbekende en onpartijdige toeteraar (fluit was afgeschaft en een toeter ingebouwd). Na het handjes schudden en vaantjes overgeven begon de wedstrijd, die zonder incidenten verliep. Slechts één maal was er enige opschudding, toen een zekere speler een kans van dichtbij miste, van ca. 13 à 14 meter, en op staande voet werd ontslagen. De terugreis verliep redelijk snel, daar de spelers reeds een uur na de dry-cleaning na de wedstrijd weer thuis zaten te kijken naar de T.V.

Of zal de korfballer het hoofd koel houden en nog steeds, zelfs over 50 jaar nog, op z'n fietsje door de regen naar het bemodderde veld rijden om een wedstrijd te spelen?
Ik hoop het, en misschien zijn er wel meer mensen die hopen, dat korfbal zo blijft als het is, want ondanks alles, is het echt zo slecht nog niet.
Het zal wel een te romantische gedachte zijn.

Paul v.d. Tas

Wie de jeugd heeft...

Een gezegde dat op vele terreinen van onze maatschappij betrekking heeft, zo ook op onze korfbalsport en zeker op een (toch wel) topclub als Die Haghe.
Wij mogen namelijk niet tevreden zijn met datgene, wat al bereikt is, maar moeten trachten de bereikte positie te consolideren en liefst nog te verbeteren. Dat daarvoor een goede achterban noodzakelijk is, zal voor iedereen duidelijk zijn.
Die achterban nu begint, in tegenstelling tot vroeger, al bij een leeftijd van 8 jaar en het is zaak om juist kinderen in die leeftijdsgroep te "vangen", omdat het kind van 8 jaar zich nu eenmaal tot een betere korfballer zal kunnen ontwikkelen dan datzelfde kind, wanneer dat pas op 10-jarige leeftijd met korfbal kennis zou maken.
Ik ben het dan ook beslist oneens met ene heer J.P. Mackenbach die meent dat een vereniging met 18 ploegen zich in de toekomst wel in de hoofdklasse zal kunnen handhaven, terwijl een club met 17 teams op den duur te licht zal worden bevonden. Deze grens is veel te scherp gesteld. Andere faktoren spelen zeker ook een rol of vergeet de heer Mackenbach soms dat er ploegen zijn die 1 x in de week (verplicht) trainen en dat er ploegen zijn die dat 3 x doen?
Het is intussen natuurlijk wel zeker dat een zo groot mogelijk aantal ploegen een zeer belangrijk punt is.
Wat staat ons nu te doen?

1. Veel leden winnen. Liefst op de pupillenleeftijd.
2. Het verloop over de gehele linie: pupillen, adspiranten, junioren en senioren zo gering mogelijk te maken.

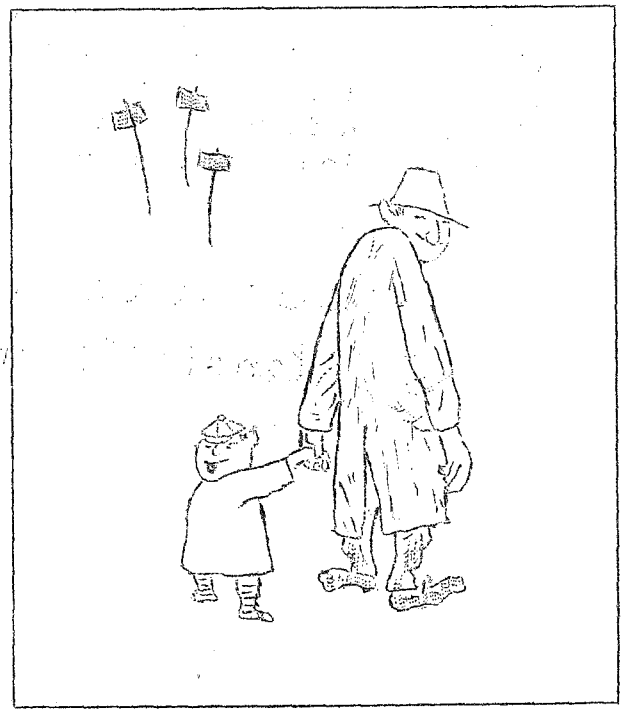

Hoe is een en ander nu te bereiken?

Vóór we iets gaan ondernemen, moeten we eerst beseffen dat de mens (dus ook al de pupil) aan een sportvereniging geheel andere eisen stelt dan vroeger. Natuurlijk, we komen nog steeds om te korfballen, maar, zonder dat van onze vereniging een feestvereniging behoeft te worden gemaakt, moeten we wel beseffen dat er tegenwoordig (gelukkig) zoveel meer kan worden gedaan dan vroeger. Ik wil hiermee maar zeggen: korfballen kan

men overal leren, goed korfballen maar in een paar verenigingen. En waarom kiest men Die Haghe? Natuurlijk, toevallig, men woont in de buurt, maar ook: om de sfeer, om het clubhuis, dus om die dingen die om het korfballen heen hangen, maar wel zeer belangrijk zijn.

Hoe winnen en behouden we pupillen en adspiranten?

Dan moeten we ze iets bieden en wel:

1. Een piekfijne korfbalorganisatie.
   Dat is:
   - een modern bestuur. Goed bij de pinken. Is de tijd steeds voor. Ziet dat mikro-korfbal (ik zeg dat voorzichtig) het veldkorfbal spoedig zal evenaren en zorgt daarom tijdig voor zaaltraining, mikroshirtjes, een mikro-commissie en lach niet, een medische begeleiding.
   - voldoende materiaal
   - voldoende trainingsgelegenheid
   - voldoende kader voor technische en taktische begeleiding
2. Vereisten die raken aan het korfbalvlak:
   - een clubhuis
   - deelname korfbalkamp
   - organisatie festiviteiten (feestjes, filmavonden, tekenwedstrijden, speurtochten etc.), gericht op verschillende leeftijdsgroepen.
   - onderhouden van contacten met ouders.

Dit soort dingen is vooral in korfbalstille periodes van belang en zij moeten die extra's geven die men bij andere verenigingen niet zo sterk aantreft.

Bestuur en adspirantencommissie hebben al verschillende stappen in de richting van deze ideale situatie gedaan maar er moet nog verder gewerkt worden. Datgene wat wij adspiranten en pupillen in vergelijking met andere korfbalverenigingen bieden is in ieder geval goed te noemen, dacht ik.

Natuurlijk moeten er nog acties gevoerd worden om die adspiranten en pupillen inderdaad te krijgen.

Wat wij tot nu toe deden:

- kinderen stimuleren hun vriendjes en vriendinnetjes eens mee te nemen naar het veld.
- uitzetten K.N.K.B. folders over het korfbalspel.
- ons beschikbaar stellen voor het geven van schoolkorfbaltraining en trachten er leden aan over te houden.

Wie denkt er met ons mee, en komt er met ideeën?

Dan twijfel ik er niet aan of de doelstellingen van onze vereniging worden in de komende 50 jaar nog beter verwezenlijkt dan dat in de afgelopen 50 jaar al het geval is geweest.

Rob Barensen

daar houden we het tenslotte maar op!